

Рано, по хладъ, г. Бойковски — видно лице — бѣше вечъ въ кабинета на горния етажъ на новата сѣкща. Насрѣща позираше цѣла Витоша, на върха на която току-щомъ бѣха кацнали първитѣ слѣнчеви лъчи и тукъ-тамъ се бѣлѣеше снѣгъ, подобенъ на разхвърляни фандаци разбитъ памукъ; самата планина, съ своитѣ тъмно-зелени групи шубрачки, пепеляви скали и тъмни долчинки — изглеждаше по-релефна, по-чиста, по-близка, като окжпана, като нова картина, за рамка на която служеше прозорецътъ, а за фонъ — небосводътъ, приличенъ на изопнатъ ясно-синъ атлазъ. — Настали бѣха весели, топли дни. Капризната софійска природа се още мръщѣше като разгалено дѣте, за да се сжщо тъй капризно и задълго размѣе послѣ прѣзъ есенята. Освѣжениятъ отъ нощта прохладенъ въздухъ, подсладенъ съ опоителния дъхъ отъ нацвѣтлитѣ акации и други безчетъ пролѣтни цвѣтя, влизаше на вълни прѣзъ отворения прозорецъ въ кабинета и навѣваше сладостна нѣга и чудни, смѣли мисли. Като никога, и г-жа Бойковска бѣше подранила. Едно любопитство, свойствено на нейния полъ, пакъ — ако щете — и на нейната възраст, я бѣше прогонило изъ леглото: тя, облѣчена неглиже, се любоваше долѣ въ градината прѣдъ цѣвналитѣ за пръвъ пътъ рози *Souvenir de Malmaison* и *La France*. Наистина, първиятъ бѣше *souvenir*, само че отъ другадѣ... И тя, безъ да възбуди и най-малко съмнѣние, смѣло го наричае: *souvenir*-тъ. Вредъ приятна тишина, само въ антрето канарче въ хубавъ теленъ кафезъ, вапсанъ червено, се съсипваше да пѣе, а тамъ далечъ въ свѣтлия свободенъ просторъ се носѣше звънкиятъ кършенъ гласъ на невидима ластовичка Но... отклонихме се!...

Бойковски пишеше туй писмо: